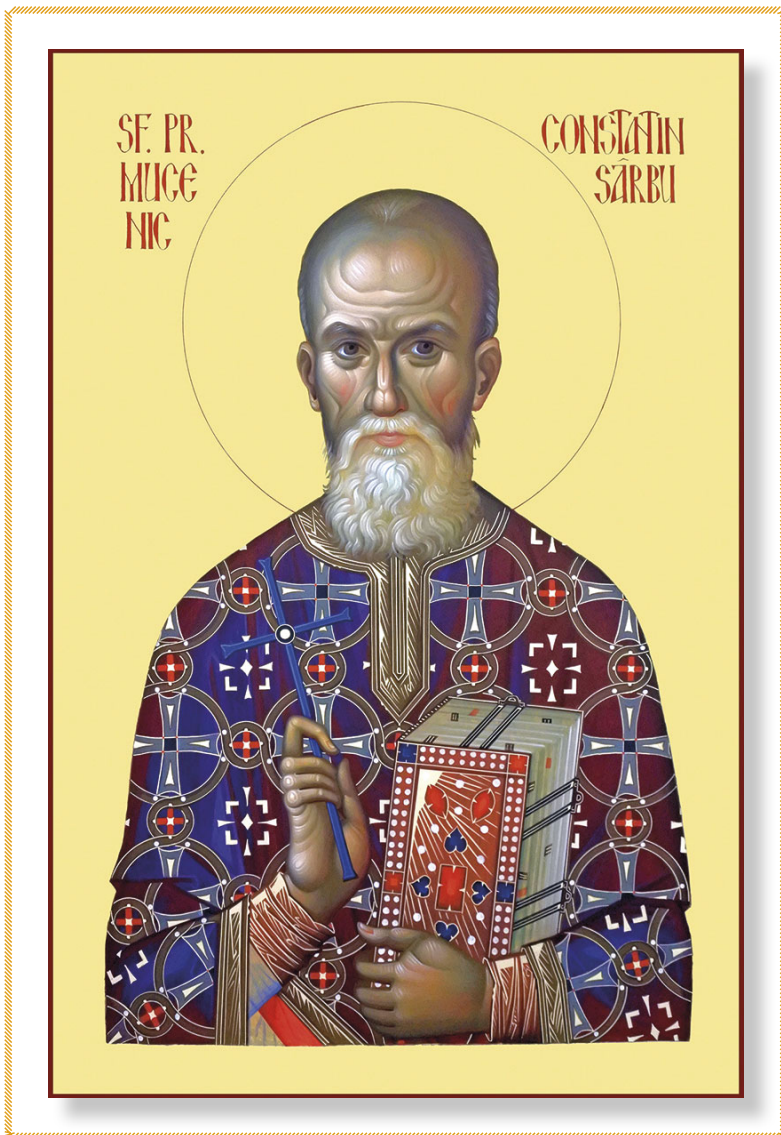


† IGNATIE
Episcopul Huşilor

Scrisoare pastorală la slăvitul praznic
al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, 2025



Învierea Domnului
*sau despre inima aprinsă de focul credinței,
clarității, bucuriei, sincerității și al comuniunii*



*Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu -
inițiator al lucrării social-filantropice în Episcopia Hușilor (1934-1938)*

† IGNATIE,
Episcopul Huşilor

Învierea Domnului

*sau despre inima aprinsă de focul credinţei,
clarităţii, bucuriei, sincerităţii şi al comuniunii*

**Scrisoare pastorală la slăvitul praznic
al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, 2025**

Editura Horeb
Huşi, 2025

**† IGNATIE,
DIN MILA ȘI PURTAREA DE GRIJĂ A CELUI DE SUS,
EPISCOPUL HUȘILOR,**

**iubiților frați preoți, ostenitorilor din sfintele mănăstiri și
alesului popor al lui Dumnezeu, har îmbelșugat, lumină
îndestulătoare și bucurie sfântă de la Hristos Cel înviat,
iar din parte-mi părintească și caldă îmbrățișare**

**Cinstiți slujitori ai Sfințelor Altare,
Cuvios cin monahal,
Iubiți frați și surori împreună-rugători,
Hristos a înviat!**

Toate inimile iubitoare de Dumnezeu și întreg văzduhul sunt copleșite de bucuria și lumina Învierii lui Hristos. În această noapte sfântă, când Hristos ne încredințează, în mod definitiv, de triumful vieții asupra morții, de triumful frumuseții asupra urâtului spiritual, de triumful luminii asupra întunericului moral, sufletul fiecărui om care se deschide spre întâlnirea cu Iisus Hristos Cel înviat, care caută privirea dumnezeiască și senină a Domnului vieții, devine cer, iar îngerii îi șoptesc tainic în adânc de inimă: „Nu vă temeți, că știu că pe Iisus Cel răstignit Îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut” (Matei 28, 5-6) și „Bucurați-vă!” (Matei 28, 9).

Omul nu poate uita niciodată noaptea de Paști, pentru că este noaptea în care inima, existența lui au fost impregnate de lumină dumnezeiască, de seninătate cerească, de putere duhovnicească, de șuvoiul unei vieți fără de moarte și de bucurie pascală, ca daruri

neprețuite ale Stăpânului vieții, Care, prin Învierea Sa, „ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință, din moarte la viață și de pe pământ la cer”¹. Este noaptea în care inima omului prin Învierea lui Hristos a devenit incandescentă, plină de vâlvătaia focului harului dumnezeiesc și de fanta luminoasă a unei fervori duhovnicești unice.

Iubiți credincioși,

În foarte multe circumstanțe ale vieții noastre ne asemuim cu cei doi ucenici, Luca și Cleopa, care, copleșiți de tristețe și dezamăgire, aveau lămpile sufletului stinse de faptul că Cel în care și-au pus toată nădejdea și pe care Îl iubeau atât de mult a fost răstignit în Vinerea Mare. Cu alte cuvinte, după mintea și socoteala lor, le-au fost smulse Sensul și Bucuria vieții lor, iar credința lor era ghemuită în spaime și neîmpliniri.

În drumul lor de la Ierusalimul răstignirii înspre Emausul regăsirii proprii lor ființe, li se alătură un Străin, Care mirat, nedumerit și deconectat de la știrile acelor zile sumbre, îi întreabă pe neocolite: care este noima a ceea ce voi grațiți și de ce sunteți triști? Aceștia, într-un fel deranjați și debusolați de o asemenea întrebare, ripostează convingător și muștrător către Străinul călător: Tu chiar nu știi ce s-a întâmplat zilele acestea în Ierusalim? Chiar nu Ți-a ajuns la urechi vestea unei întâmplări nefaste, că Iisus Nazarineanul, „proroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor” (Luca 24, 19), a fost „osândit la moarte și răstignit” (Luca 24, 20), spulberând orice nădejde de-a noastră că El va fi Izbăvitorul nostru din robia politică a romanilor? Mai mult decât atât, am primit și zvonul tulburător de la femeile noastre mironosițe că trupul Lui nu mai este în mormânt, iar El este de negăsit, atâta timp cât nimeni nu L-a văzut încă (Luca 24, 22-24). Deci, asistăm la o adevărată cronică a disperării și dezamăgirii.

Replica lui Hristos la toată această frământare, exprimată doar în înlănțuirea logică a evenimentelor petrecute în ultimele trei zile, a fost un diagnostic sever pus celor doi ucenici, Luca și Cleopa,

¹ Slujba Învierii, *Rânduiala slujbei din noaptea Sfintelor Paști* (Canonul Învierii, Cântarea 1, stihira a I-a), București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2010, p. 38.

diagnostic ce consta în aceea că aveau o inimă nepricepută și lipsită de vioiciunea înțelepciunii, de vreme ce nu înțelegeau taina prorociilor despre Iisus, Care, conform Scripturilor, trebuia să pătimească, să fie batjocorit, să fie calomniat, să fie disprețuit, să fie umilit și să fie răstignit, iar a treia zi „să intre în slava” Învierii Sale (Luca 24, 26).

În ciuda faptului că Cel care le grăiește este exigent și le așează adevărul sub ochi în toată strălucirea lui, cei doi ucenici, Luca și Cleopa, insistă ca Străinul de pe cale să înnopteze în casa lor, pentru că Acesta avea un ceva de dincolo de lumea aceasta, un har aparte, o atracție specială, o capacitate unică de a tămădui sufletul de orice fel de inerție și de a da viață latențelor bune din universul lăuntric al unui om.

Străinul care le-a hrănit inima și mintea decide să rămână. În aceste momente se întâmplă ceva uimitor și atât de imprevizibil pentru cei doi ucenici. Străinul Se așează la cină, binecuvintează, frânge pâinea și Se face nevăzut. Doar în clipa săvârșirii Euharistiei, Luca și Cleopa *re-cunosc* deplin că Străinul minunat de pe cale nu era altcineva decât Hristos, pe care ei nu au reușit, doborâți de durere și dezamăgire, să Îl simtă și să Îl cunoască.

Sfânta Împărtășanie este cea care înlesnește deschiderea ochilor lăuntrici ai celor doi ucenici, Luca și Cleopa². Este exact ca în situația în care din pricina unor cumpene și destrămări sufletești, simțim că suntem aruncați într-o pâclă a incertitudinilor și plasați pe spirala unor desincronizări existențiale, și dintr-o dată vine un licăr de lumină care risipește toată învălmășeala minții noastre, făcându-ne părtași unei revelații care ne surprinde și ne locuiește plener viața. Suntem atât de absorbiți de sensul descoperit, încât nimic din jurul nostru nu mai prezintă relevanță, precum faptul de a fi găsiți de frumusețea și autenticitatea vieții. Simțim că inima noastră a luat focul limpezimii și este pătrunsă de incandescența liniștii, fiindu-ne strămutată

² Sfântul Efreim Sirul, *Imnele despre Paradis* 15, 4, în Sebastian Brock, *Efreim Sirul. I. O introducere. Ochiul luminos. Viziunea spirituală a lumii la Sfântul Efreim Sirul*, traducere de pr. Mircea Ielciu, studiu introductiv de diac. Ioan I. Ică jr. *II. Imnele despre Paradis*, traducere de diac. Ioan I. Ică jr, Sibiu, Editura Deisis, 1998, p. 258: „Pâinea a fost cheia / prin care li s-au deschis ochii / și au cunoscut pe Cel atotputernic: / ochii întunecați au văzut / vedenie de bucurie / și s-au umplut dintr-odată de fericire”.

întreaga ființă pe direcția seninului cerului și bucuria de nedescris a harului dumnezeiesc³.

De aceea, Hristos, Care S-a făcut nevăzut, doar în momentul participării la frângerea pâinii, la Sfânta Euharistie, devine și mai „văzut” în lăuntru sufletului lor. Îl *re-cunosc* și Îi simt plenitudinea prezenței Sale, așa cum un iubit simte real și autentic prezența iubitei sale, chiar și atunci când nu se poate bucura de prezența fizică a acesteia. Adică, cele nevăzute devin atât de vizibile și de reale, încât nu pot fi contestate de nimic. Când Hristos era prezent fizic și îi acompania pe cei doi ucenici, aceștia nu L-au recunoscut și nu știau Cine îi însoțește pe cale. Când a devenit nevăzut, odată cu săvârșirea Sfintei Euharistii, cei doi ucenici, Luca și Cleopa, au dobândit dintr-o dată claritatea și percepția deplină a prezenței Sale⁴, fapt care i-a determinat să exclame și să verbalizeze ceea ce trăiau atât de plener în adâncul ființei lor: „Și au zis unul către altul: oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?” (Luca 24, 32).

Dreptslăvitori creștini,

Tinima celor doi ucenici, Luca și Cleopa, a fost aprinsă, chiar incendiată, de focul bucuriei, al clarității și al recunoașterii a ceea ce era cu adevărat esențial. Prin primirea Sfintei Cuminecături, inima lor a fost umplută de viața veșnică care „este mângâierea lui Dumnezeu. Și cel ce a aflat mângâierea în Dumnezeu – ne spune Sfântul Isaac Sirul – socotește de prisos orice mângâiere lumească”⁵.

³ Dumitru Stăniloae, *Liturghia comunității și jertfa interioară în viziunea filocalică*, în „Ortodoxia” 1-2/1978, p. 399: „Hristos este Paștele nostru prin excelență și continuu. El ne trece în mod real și continuu și tot mai mult din planul vieții pământești în planul vieții îndumnezeite și fără de moarte. Și o face aceasta în mod principal prin împărtășirea de El în Euharistie. Iar trecerea aceasta se arată în noi prin sporirea noastră duhovnicească continuă”.

⁴ H.-R. Patapievici, *Omul recent. O critică a modernității din perspectiva întrebării „ce se pierde atunci când ceva se câștigă?”*, București, Editura Humanitas, 2001, p. 423-424: „De îndată ce prin *semnul* frîngerii pîinii cei doi *recunosc* în omul din fața lor pe Iisus cel trecut în Invizibil, ei Îl văd. Dar atunci devine din nou invizibil. Adică Iisus este invizibil cît timp nu e recunoscut; devine vizibil, cînd e recunoscut; și redevine invizibil, imediat ce este văzut”.

⁵ Sfântul Isaac Sirul, *Cuvinte despre sfințele nevoițe 38* (Filocalia X), traducere, introducere și note de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1981, p. 206.

Același Sfânt Părinte amintit mai sus ne spune că „inima mâni-oasă este goală de tainele lui Dumnezeu. Iar cel blând și smerit la cuget este izvor al tainelor veacului celui nou. Iată, cerul este înlăuntrul tău, de ești curat; și vei vedea îngerii în tine împreună cu lumina lor și pe Stăpânul lor împreună cu ei și înlăuntrul lor”⁶.

Nu credem că greșim dacă afirmăm faptul că Liturghia săvârșită de Hristos la cina din Emaus s-a mutat în inima celor doi ucenici care a devenit ca un rug aprins, dându-le posibilitatea de a vedea ceea ce era de nevăzut pentru alții, așa cum numai iubirea poate să vadă ceea ce este de nesesizat pentru alții. Mai mult decât atât, conform mărturiei Sfântului Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, așa cum „noi mâncăm în Liturghia comunității Trupul lui Hristos, la fel în această liturghie interioară, Hristos mănâncă, adică își face proprie mintea noastră”⁷.

Cu alte cuvinte, Hristos pătrunde profund în noi, schimbându-ne fundamental și structural viața. Din oameni temători, devenim plini de curaj; din oameni dezamăgiți, devenim plini de sens și bucurie; din oameni întunecați, devenim oameni luminoși; din oameni ezitanți în ale credinței, devenim siguri de cele nevăzute pentru ochii trupului; din oameni neliniștiți, devenim senini; din oameni panicați de gânduri negative, devenim încântați de trăirile pe care ni le oferă Dumnezeu în taina inimii noastre.

Fără a fi reduționiști, putem afirma cu maximă certitudine că aceasta era sursa unică și sigură de bucurie și fericire a celor doi ucenici, Luca și Cleopa, precum este și a oricărui credincios care decide să Îl primească pe Hristos Cel înviat, împărtășindu-Se cu Trupul și Sângele Lui.

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul Cel înviat,

Știm cu toții că inima „cunoaște văzând”, așa cum „îngerii cunosc *privind*. Se uită și au înțeles. Așa «cunoaște» și inima: prompt, dintr-odată, «apucând» direct obiectul cunoașterii. (...) Cunoașterea inimii e lumină *plus* căldură”⁸.

⁶ *Ibidem* (43), p. 221.

⁷ Dumitru Stăniloae, *Liturghia comunității și jertfa interioară în viziunea filocalică*, în „Ortodoxia” 1-2/1978, p. 396.

⁸ Andrei Pleșu, *Despre inimă și alte eseuri*, București, Editura Humanitas, 2017, p. 25, 27.

Tot ceea ce vine bun din inima noastră merită să i se acorde atenția potrivită. Doar iertarea venită din inimă poate restaura iubirea fărâmițată de ură și răutate. Doar iubirea născută din inimă se dovedește a fi durabilă și de nezdruccinat. Doar darul oferit cu toată inima bucură inima celui care îl primește.

Prin urmare, inima este cea care validează totul în viața noastră. Sau imprimă calitate în tot ceea ce este trăit și frământat în ea.

Inima celor doi ucenici, prin întâlnirea cu Hristos Cel înviat, a devenit foc care arde și luminează, împărtășind căldura cunoașterii, străvezimea iubirii și stabilitatea comuniunii cu Dumnezeu. Nu au rămas nici în punctul în care doar „blamează”, „reproșează” sau „acuză”, fiind aidoma unui „foc care doar arde și nu luminează”⁹, nici în punctul în care ignoră „rigoarea învățaturii” sau în care nu devoalează urâtenia păcatului, făcându-i asemenea unui „foc care doar luminează și nu arde”¹⁰, ci s-au făcut purtătorii unei flăcări care îngemănează în sine „rigoarea” bucuriei comuniunii cu „lumina cunoașterii”¹¹ conștiente și simțite a prezenței lui Hristos în viața lor. Au reușit atât de admirabil să întrupeze adevărul că „Evanghelia scrisă în inimile oamenilor trece dincolo de textul scris”¹², devenind viață și experiență.

Ceea ce atinge inima noastră, nu poate fi uitat niciodată. Fie că vorbim de bucurie, fie că vorbim de tristețe. Din experiența celor doi ucenici, știm că atunci când ne inundă o bucurie de nedescris, tristețea dispare definitiv, fiind restructurați în adâncul nostru cel mai tainic, pentru a putea deveni receptacule ale unei împliniri complete și dătătoare de sens. Locuim în aceste experiențe minunate ale vieții și acestea ne locuiesc pe noi. Ne tragem seva din ele, asumându-le și aprofundându-le permanent în drumul vieții noastre.

Un om cu inima plină de focul sensului vieții în Hristos Cel înviat, este un om împlinit, un om autentic, un om înviat, un om pătruns

⁹ Origen, *Omilii și adnotări la Exod XIII*, 4 (ediție bilingvă), studiu introductiv, traducere și note de Adrian Muraru, Iași, Editura Polirom, 2006, p. 369.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ *Ibidem*.

¹² Yves M.-J. Congar, *Tradition and Traditions*, San Diego, Needham, Basilica Press, Simon & Schuster, 1966, p. 348.

de lumina dumnezeiască, un om fără spaime și fără frici, pentru că Însuși Domnul va fi ceea ce a fost pentru Sfântul Simeon Noul Teolog: „foc care încălzește sufletul și aprinde inima mea (Luca 24, 32) și o trezește spre dorul și iubirea Creatorului. Iar aprins fiind eu îndeajuns și sufletul fiind în flăcări, zboară toată de jur-împrejurul meu ca o strălucire purtătoare de lumină și aruncându-și razele scânteietoare în sufletul meu și luminându-mi mintea, făcându-o văzătoare, o arată în stare de înălțimile contemplației”¹³.

Dragii mei,

Tinima celor doi ucenici, după ce au participat la frângerea pâinii, la Sfânta Euharistie, a devenit o inimă isihastă, pentru că nu se afla în ea niciun fel de conflict cu mintea. Cei doi ucenici erau doar trăire, pentru că erau căliți în focul experienței harului dumnezeiesc. Iar experiența nu poate fi zdruncinată de nimic. De aceea, Sfântul Grigorie Palama ne încredințează: „orice raționament, se spune, e răsturnat de un alt raționament; viața, însă, cine o răstoarnă?”¹⁴.

În felul acesta se explică faptul că doar cuvintele coborâte din mintea teoretizărilor în inima făptuirilor pot să fie credibile și dătătoare de viață, pentru că sunt rodul conlucrării frumoase și a unității de nezdruncinat dintre minte și inimă. Acesta este și motivul pentru care omul conștientizează cu atâta străvezime că a fost chemat să devină isihast, adică să lupte pentru o permanentă simfonie între minte și inimă.

Dacă va acționa altfel, va deveni o ființă ipocrită, fapt care coincide cu soldarea unui divorț între ceea ce mintea gândește și ceea ce inima simte.

Ipocrizia nu este doar despre minciună sau falsitate. Este mai ales despre o nesincronizare spirituală între minte și inimă. Este mai ales un bruiaj spiritual la nivelul omului și la nivelul societății. Este

¹³ Sfântul Simeon Noul Teolog, *Imne, epistole și capitole. Scrieri III*, introducere și traducere de diac. Ioan I. Ică jr, Sibiu, Editura Deisis, 2001, p. 104.

¹⁴ Sfântul Grigorie Palama, *Al treilea cuvânt din rândul întâi al aceleiași, pentru cei ce se dedică cu evlavie isihiei. Despre lumina și luminarea dumnezeiască, despre fericirea sfântă și despre desăvârșirea cea întru Hristos*, în Prot. Dr. D. Stăniloae, *Viața și învățătura Sfântului Grigorie Palama – cu trei [patru] tratate traduse* (Seria Teologică 10), Sibiu, 1938, p. XXV.

despre faptul că nu poți complimenta pe cineva pentru un anume lucru, când tu de fapt crezi cu toată ființa ta că acea persoană nu este capabilă de nimic. Este despre faptul că te ascunzi în spatele vorbelor, amăgindu-te pe tine însuși sau pe cei din jurul tău că ai o inimă de foc sau că ai fi în stare să salvezi un om sau chiar un popor, când în realitate tu ești doar tăciune sau cenușă care se chinuie să se aprindă, dar nu reușește, pentru că se stinge repede din pricina crivățului rupturii dintre minte și inimă, din pricina faptului că este o inadecvare flagrantă între ceea ce afirmi și ceea ce crezi, fiind incapabil să te salvezi chiar de sinele tău egoist și orgolios.

Pe cale de consecință, dușmanul unei inimi pascale, al unei inimi aprinse de focul înțelegerii, al bucuriei, al comuniunii ca sudură trinitică și autentică între minte și inimă, care are drept rodire liniștea, este o inimă ipocrită.

De aceea, nu cred că este o afirmație îndrăzneată, neîntemeiată și prea tranșantă dacă spunem că orice ipocrit este un mare dușman al Învierii, așa cum diavolul este dușmanul vieții și al fericirii omului. Diavolul doar teoretizează, abstractizează și manipulează. Nu trăiește nimic, pentru că nu crede în nimic. Sau crede doar în egoul său și în ambiția sa.

Așa cum diavolul se plimbă nestingherit printre noi, corupându-ne viața, la fel suntem înconjurați la tot pasul de ipocriți. Manifestându-se în variate ipostaze, sunt prezenți peste tot. Aproape omniprezenți. În societate, în viața politică, în familiile noastre, printre prietenii noștri, printre colegii noștri, uneori chiar și în Biserică.

Dacă participi sincer și fără interese obscure la viața cetății, ipocritul va avea grijă să îți spună că ești bântuit de păcatul vedetismului. Dacă ai opinii pertinente care deranjează mimetismul și superficialitatea, ipocritul va avea grijă să-ți pună în gură călușul stigmatului că ești disident. Dacă ai curajul să rostești elegant și decent adevărul, ipocritul va avea grijă să îți spună că ești obraznic. Dacă denunți minciuna și falsul fără stridențe nepoliticoase, ipocritul va avea grijă să te marginalizeze. Dacă ești credincios, asumându-ți public stilul de viață în Hristos, ipocritul va avea grijă să îți amintească că relația ta cu Dumnezeu ține doar de sfera privatului, de parcă cineva, în virtutea

iubirii, își ține soțul sau soția doar în casă sau îi este rușine să iasă cu prietenii în public. Dacă îți mărturisești sincer neputințele, ipocritul va avea grijă să te suspecteze de falsă smerenie. Dacă ești recunoscător pentru calitățile pe care Dumnezeu ți le-a dăruit, ipocritul va avea grijă să te acuze de mândrie. Dacă folosești cultura vremii în care trăiești, ipocritul va avea grijă să te acuze că vrei să faci pe deșteptul și pe pedantul. Dacă te porți manierat și cu bună cuviință, ipocritul va avea grijă să te așeze în banca celor care practică o politețe falsă. Dacă vei rosti critici întemeiate la adresa neamului din care faci parte, ipocritul va avea grijă să te înfiereze că nu ești patriot adevărat. Dacă te apleci asupra suferinței fiecărui om în parte, ipocritul va avea grijă să te eticheteze ca fiind populist. Dacă faci cunoscută lucrarea social-filantropică a Bisericii în societate, ipocritul va avea grijă să te învinuiască că ești obsedat de publicitate. Dacă trăiești firesc, în acord cu un statut material asimilat timpului prezent și fără a te scâlda în opulență, ipocritul îți va aminti că Domnul Hristos folosea asinul pentru a se deplasa.

Deci, orice ai face, în fața ipocritului nu ieși bine, pentru că acesta nu este omul Învierii care să iubească bucuria, frumosul, lumina, comuniunea, cinstea, claritatea, îngăduința și credința.

Iubiți credincioși,

Oricât de sumbră și de anostă am considera că ne este viața, trăim experiența acestor doi ucenici în momentul în care ne întâlnim cu Hristos Cel înviat: inima ni se aprinde de focul înțelegerii, de focul comuniunii cu Domnul și de focul dorinței de a ne schimba radical viața. Sau poate mai degrabă ne regăsim în cuvintele unui iubitor de Hristos din tradiția occidentală a creștinismului care a mărturisit așa: „Toată ziua am stat în așteptarea Ta, cu facultățile sângerând de otrava unei activități dezlănțuite ... Am așteptat tăcerea Ta și pacea Ta ca să-mi oprească sângerarea și să mă curețe, o, Domnul meu. Tu îmi vei vindeca sufletul când vei voi, căci m-am încrezut în Tine. Nu mă voi mai răni singur cu gândurile mele și întrebările care m-au înconjurat ca niște spini: asta e pocăința pe care Tu nu mi-o ceri. Mi-ai făcut sufletul pentru pacea Ta, și tăcerea Ta, dar e sfâșiat

de zgomotul activității și al dorințelor mele. Minteaa mea e răstignită ziua întregă de propria ei foame după experiență, după idei și satisfacții. Și nu-mi stăpânesc casa [sufletului] în tăcere. Dar am fost creat pentru pacea Ta și Tu nu vei disprețui dorul meu după sfințenia adâncii Tale tăceri. O, Domnul meu, Tu nu mă vei lăsa pentru totdeauna în durerea aceasta, căci eu m-am încrezut în Tine și voi aștepta buna Ta voință în pace și fără să mă mai plâng. Asta, pentru slava Ta. Sunt mulțumit că aceste rânduri mă arată așa cum sunt – gălăgios, plin de larma imperfecțiunilor și a patimilor mele și de rănilor larg deschise de pe urma păcatelor mele. Plin de propria mea goliciune. Și totuși. Așa ruinată cum mi-e casa [sufletului], Tu locuiești într-însa”¹⁵.

Doamne, vindecă-ne inima de răutate, de ipocrizie, de minciună și de întunericul moral, ca să putem simți bunătatea, sinceritatea, adevărul și lumina Învierii Tale!

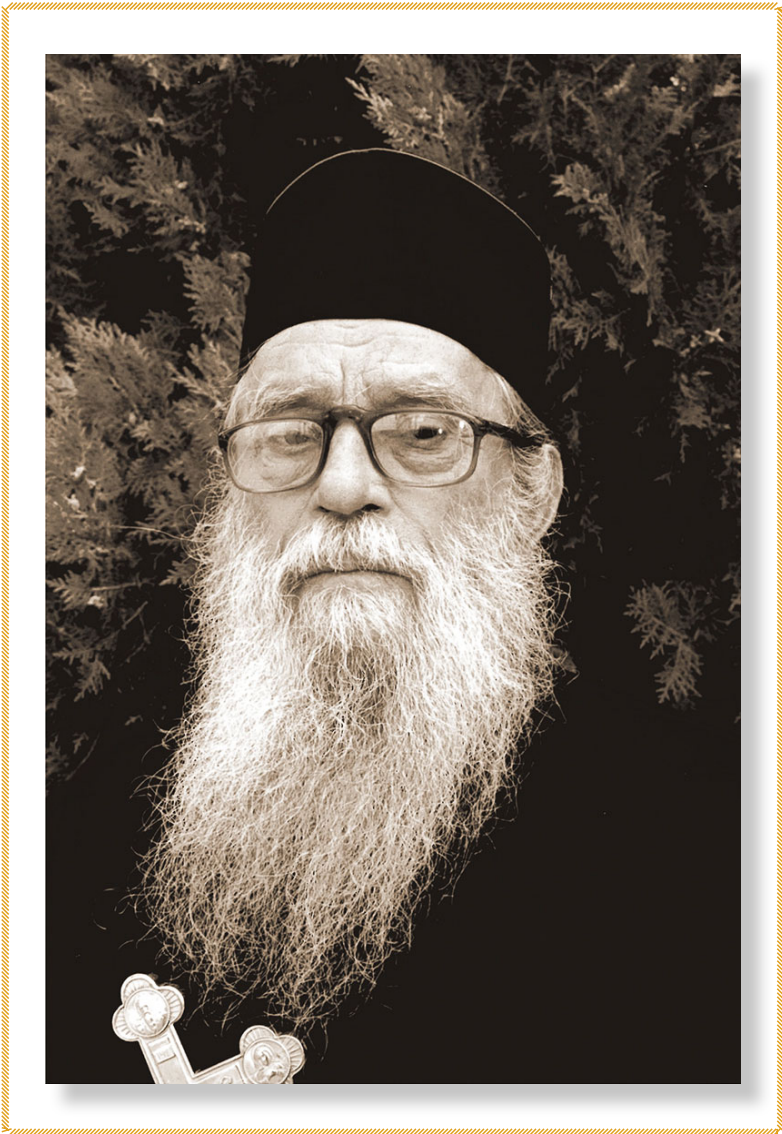
Fie-vă sărbătorile pascale pline de iubire, de liniște, de înțelegere și de prezența delicată și suavă a Celui înviat din morți, Hristos, Dumnezeuul nostru, Iubirea, Liniștea, Pacea și Bucuria noastră absolute!

Hristos a înviat!

Al vostru părinte și frate de tot binele voitor
și fierbinte rugător,

† Părintele Episcop Ignatie al Hușilor

¹⁵ Thomas Merton, *Semnul lui Ioan*, traducere din limba engleză de Liana Gehl, București, Editura ARCB, 2016, p. 74-75.



Arhimandritul Mina Dobzeu - duhovnic și mărturisitor (1921-2018)

Pastorală dată în reședința noastră episcopală din Huși,
la Praznicul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
din anul mântuirii 2025.

Însemnare:

Preacucernicii și Preacuvioșii Părinți vor citi această „Scrisoare Pastorală”
în bisericile parohiale și cele mănăstirești în prima zi a Praznicului Învierii
Domnului, urmând ca în bisericile filii să fie citită a doua zi sau a treia zi.



Episcopul martir Grigorie Leu al Hușilor (1940-1949)

© Toate drepturile rezervate Episcopiei Hușilor.
www.episcopiahușilor.ro
Editura Horeb